Enderrock | Enderrock | Actualitzat el 18/09/2020 a les 13:45

'La vida és ara' de Pau Vallvé, cançó per cançó

Repassem, un per un, els temes que configuren el nou àlbum del cantautor

Pau Vallvé | Juan Miguel Morales

Pau Vallvé presenta avui el seu darrer àlbum, tan sols un any després de la sortida de *Life vest under your seat* (Autoeditat, 2019), el prolífic músic publica, gairebé per sorpresa, tretze cançons inèdites que tenen el punt de sortida en els setanta-cinc dies de confinament al seu estudi, a Barcelona. L'autor trama un autèntic punt d'inflexió en la seva discografia amb el nou títol *La vida és ara* (Autoeditat, 2020), que deixa enrere el caràcter rocker i melancòlic dels seus anteriors discos per endinsar-se en la música que "realment em representa", comenta. Comencem el viatge de *La vida és ara* per descobrir què s'amaga rere cada tema.

1. "Buguenvíl·lies"
El disc obre amb una cançó que busca la pau en el que vindrà. Tancat a l'estudi just després d'una ruptura, **Vallvé** decideix cercar l'optimisme dels records que, si tot va bé, apareixeran quan les esquerdes ja no siguin tan grans. "En Henry és el meu exgos, bé, el gos de la meva exparella", comenta l'autor, que admet que és una figura que no tenia previst enyorar tant. Malgrat les escletxes lluminoses que pinten el versos, és un tema punyent com un dard clavat al mig del pit. Una amalgama de sensacions que es mouen entre la nostàlgia i el coratge. "Quan me'n vaig anar a dormir d'imprevist a l'estudi, no esperava passar-m'hi tres mesos, però ha set la forma de prendre distància del que m'acabava de passar i escriure'n més reflexivament", assegura.

2. "Èpoques glorioses"
La segona cançó d'aquesta nova entrega de **Pau Vallvé** comença amb una melodia amb regust més aviat dolç. El ritme a cavall d'una percussió digitalitzada que acompanyarà tot el disc, i la base melòdica a guitarra són suficients per encetar una història de reflexió com la que ofereix "Èpoques glorioses", una habitació on Vallvé s'atura a observar com de brillants es tornen els records quan ja són records. "Potser per a qui no ha passat èpoques dolentes, té un aire trist, però la gent que ha passat temporades difícils hi sabrà trobar la llum", explica. Si bé coneixíem la faceta més obscura del cantautor, tot apunta que en aquest nou àlbum es transforma en una capsa de sorpreses amb un color molt més clar.

3. "Mori l'odi"
Podríem pensar que "Mori l'odi" és una cançó d'utopia, una mena de segona part d'aquell "En un somni estrany" que **Vallvé** incloïa al seu disc *Abisme cavall hivern primavera i tornar* (Autoeditat, 2017), però no: el gir de guió arriba just quan comença el minut 2 de cançó, en un vers coent com és "la realitat va per un altre costat" o bé, "si no fem pinya, l'odi guanyarà". El músic vol fer incís en aquesta crua paradoxa d'haver d'odiar l'odi per tal de poder-lo vèncer. "Jo estic molt posat en política i en aquestes coses, i en els meus discos sempre hi ha aquest punt reivindicatiu. "Mori l'odi" va començar fa dos anys o tres, quan hi va haver un atac al centre LGTBI de Barcelona. "A casa és un tema que tenim molt present i això ens va afectar bastant. Vaig pensar que havia de fer una cançó sobre això i vaig acabar anant a parar al terreny de l'odi, com a concepte", explica l'autor, que acaba amb la conclusió: "És un punt d'incitació contra l'odi i contra qui el promogui".

4. "La vida és ara"
El que sosté la base de "La vida és ara" no és ni més ni menys que un recull d'àudios de mitjans catalans que bé podrien ser les notícies matinals de TV3 o de Catalunya Ràdio. La dosi de realitat política i social que inclou **Vallvé** en aquesta nova entrega és més que evident i que aquest *collage* de veus periodístiques siguin la base de la cançó que posa nom a l'àlbum no deixa de ser una declaració d'intencions ben jugada. "Hem tingut uns mesos de parada obligatòria, i tot i així no ens hem aturat a observar pràcticament res", assegura l'artista, que explica que la intenció d'aquest tema és gairebé humorística: "és impossible parar-nos a gaudir de la calma quan estàs envoltat de sobreinformació", admet, fent esment a l'excés de noticiaris, tuits, articles i programes dedicats a un mateix tema. "La vida és ara" augura un concepte *carpe diem* una mica esbiaixat. I és que el que estem vivint és el present, no hi ha res més enllà, però gaudir-ne no sempre és tan senzill com ens havien pintat.

5. "Què va, què va"
L'art de desmentir, de qüestionar-nos-ho tot, fins i tot allò que tenia el resultat assegurat. A "Què va, què va", **Pau Vallvé** es dedica a recitar contradiccions d'allò més quotidianes, servint-se també de frases fetes que remeten al significiat de la lletra com "no tot és o negre o blanc". Els xiulets humans apareixen com a ingredient nou a les bases instrumentals, senzilles i orgàniques, amb què **Vallvé** construeix aquest nou compendi.

Pau Vallvé Foto: Juan Miguel Morales

6. "Gaseles i el mar"
Segurament la cançó menys planera de tot el disc. "Gaseles i el mar" neix amb una melodia que bé s'emmotlla a l'aire lluminós i esplèndid d'aquesta nova cara de **Pau Vallvé**. "És una cançó que em recorda a músiques dels anys 50, té una melodia molt afable", descriu. A més, la cançó no deixa de ser un reclam a la vida llarga, a l'aprenentatge dels dies, tot plegat amb un punt de vista més aviat de retorn, que enfila versos com "ara vull sis vuits, els dos quatres ja estan". I és que la vida és un vist i no vist, **Vallvé** ho té clar.

7. "Sant Grial"
La immortalitat no podia faltar en un disc amb un títol tan premonitòriament vital com *La vida és ara*. "De sobte em vaig trobar escoltant música d'autors que fa molts anys que són morts i se'm feia increïble pensar que realment ja no eren vius, si per mi ho eren més que mai", explica; i és així com va acabar escrivint una cançó sobre la immortalitat amb què la música és capaç de dotar els artistes.

8. "Com troncs baixant pel riu"
Una de les més literals. "Com troncs baixant pel riu" és un llistat vital, un recordatori de tots aquells punts que passen i et fan anar avançant, tan quotidians i comuns com anar-se'n de colònies amb l'escola, anar a un concert o morrejar-te amb algú. Tot de coses que tenen una primera vegada; i just després, comencen les últimes: dir adéu als pares, beure l'últim anís, l'últim dia a casa i, finalment, l'últim alè. Un retrat de la rapidesa que ens acompanya en aquesta aventura que és la vida i de la qual, com si estiguessis al bell mig de l'afluent d'un riu, no en pots sortir fins a desembocar al mar.

9. "Copiar/Pegar"
En aquesta cançó, **Vallvé** pren un to que es mou entre la saviesa i la reconciliació. "Arriba un moment en què t'adones que, al final, tots plegats donem lliçons que ens hauríem d'estar aplicant

a nosaltres mateixos", apunta per descriure una cançó lenta que juga amb les metàfores, la senzilleza i, fins i tot, la metafísica.

10. "Magranes"
La calidesa de l'habitació que es dibuixa a "Magranes" ens transporta a un diumenge al vespre, aquell moment de la setmana en què tot pren una dimensió d'intensitat gairebé insuportable. Assaborir els finals, buidar-se del que t'ha omplert fins aleshores i, altra vegada, mirar endavant, "de setembre a agost", canta Vallvé. Al fons oníric d'aquest tema hi sentim la veu de **Vallvé** imitant una trompeta, un dels ingredients infal·libles del seu univers musical.

11. "Mai més vull estar enfadat"
Pau Vallvé torna a xiular, i aquesta vegada ho fa contra les persones que critiquen, és a dir, totes. "Mai més vull estar enfadat" és una cançó que s'enfila per sobre d'un ritme repetitiu i una melodia despullada de complicacions que no dura més de dos minuts. La bravetat i la síntesi s'enreden en l'espiral temàtic dels mals humors, les crítiques i les seves absurditats.

12. "Suposo que això és fer-se gran"
Els versos d'aquest penúltim títol de *La vida és ara* suren sobre una base melòdica en què predomina un teclat que persisteix fins al final de la cançó. Aquesta sonoritat lineal resulta idònia per cantar sobre què és, per **Pau Vallvé**, fer-se gran.

13. "Tothom vol ser feliç"
Per sortir definitivament d'aquest pis amb llum tènue que factura **Vallvé** sota el nom de *La vida és ara*, entrega una cançó que parla, ni més ni menys, de la felicitat. La possibilitat que tot acabi anant bé pren part de la cançó a través del lema dissimulat que l'autor canta: "tot anirà bé", la frase que l'artista segur que veia als balcons quan sortia a comprar menjar per fer-se el dinar a l'estudi els dies de confinament. I ara podem dir que tenia raó, perquè si més no, musicalment, sembla que tot li està anant bé.

Pau Vallvé Foto: Juan Miguel Morales